Nr. 3. Warszawa, dnia 31 marca 1922 r. Rok V.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

Cena numeru pojedyńczego 50 mk. „Dziennik Urzędowy" przyjmuje ogłoszenia instytucji społecznych i użyteczności publicznej, od osób zaś prywatnych tylko takie, które wynikają ze stosunku do władz rządowych i powyższych instytucji.

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat Nr. 69. Tel. 304-22.
Adres Administracji: ul. Miodowa Nr. 22 w Admin. „Monitora Polskiego". Tel. Nr. 44-50.

TREŚĆ:

Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

77.

Okólnik (21) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów oraz Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie napływu obywateli rosyjskich do Litwy Środkowej.

Doszło do wiadomości Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, że w czasach ostatnich daje się zauważyć coraz znaczniejszy napływ obcokrajowców przeważnie obywateli Rosji Sowieckiej,

przybywających z Rzeczypospolitej Polskiej do Wilna.

Osoby te posiadają karty pobytu, wydane przez odnośne Starostwa Rzeczypospolitej lub Komisarza Rządu na m. st. Warszawę z adnotacją o zezwoleniu na wyjazd do Wilna w celu stałego zamieszkania.

Ponieważ skierowywanie do Wilna obcokrajowców bez uprzedniego uzyskania zgody władz miejscowych, wobec stanu przejściowego w jakim znajduje się Wilno, jest wysoce niepożądane, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych poleca Panu wydać zarządzenia, ażeby podległe Panu władze administracyjne zezwalały obcokrajowcom na wyjazd do Litwy Środkowej po uprzedniem zasięgnięciu w każdym poszczególnym wypadku opinji władz Litwy Środkowej za pośrednictwem Delegata Rządu Rzeczypospolitej Polskiej w Wilnie.

Warszawa, d. 28 stycznia 1922 r. (BB. 12597).

Minister Spraw Wewnętrznych
w zastępstwie
(—) *Dunikowski.*

78.

Okólnik (24) Ministra Spraw Wewnętrznych do Wojewodów oraz Komisarzy Rządu w Warszawie i Cieszynie w sprawie nieodpowiedniej korespondencji osób prywatnych z władzami i urzędami państwowemi.

Na skutek pisma Pana Prezydenta Ministrów z dnia 19 stycznia r. b. Nr. 24880 pr., podaję do wiadomości i zastosowania, co następuje:

Niejednokrotnie zdarza się, że osoby prywatne w pismach, wnoszonych do władz i urzędów państwowych, używają sposobu wyrażania się, nielicującego z godnością władzy lub urzędu, a nawet stanowiącego wprost obrazę dla danej władzy lub poszczególnych jej organów.

Wypadki takie świadczą o osłabieniu w społeczeństwie, a przynajmniej w niektórych jego sferach autorytetu władzy, tolerowanie zaś ich w przyszłości podkopać może w oczach społeczeństwa powagę urzędów państwowych — a tem samem utrudnić spełnienie ciążących na nich obowiązków.

Ustawy karne, obowiązujące we wszystkich dzielnicach Rzeczypospolitej, zawierają postanowienia kwalifikujące tego rodzaju wystąpienia do władz i urzędów państwowych, jako karygodne i ścigane z urzędu. Art. 154 ustawy karnej, obowiązującej w b. zaborze rosyjskim §§ 185 i 196 ustawy karnej dla Rzeszy Niemieckiej właściwej od 15 maja 1871 r. dla ziem b. Dzielnicy Pruskiej oraz §§ 487 do 492, 496 powszechnej austrjackiej ustawy karnej z dnia 27 maja 1851 r. Art. V ustawy z d. 17 grudnia 1862 r. (Dz. U. P. austr. Nr. 8 z 1863 r.) obowiązujące na obszarze b. zaboru austrjackiego dają gwarancję zabezpieczenia w sposób dostateczny autorytetu władzy przed uchybieniami jednostek.

Polecam przeto wydać urzędom podległym stosowne pouczenie oraz zarządzenie, by wszelkie w nieodpowiednim, względnie obraźliwym tonie redagowane korespondencje osób prywatnych do władz skierowywano bezzwłocznie do właściwych urzędów prokuratorskich dla ustawowego ścigania.

Obowiązkiem Urzędów Państwowych jest obrona ich powagi. Każde zwrócenie się do władzy lub urzędu państwowego, o ile przekracza granice dozwolonej krytyki postępowania władz lub ubliża powadze urzędu, winno się spotkać bez względu na osobę i stanowisko społeczne ubliżającego z odpowiednią represją karną.

Warszawa, d. 11 lutego 1922 r. (Pr. 836).

Minister Spraw Wewnętrznych
w zastępstwie
(—) *Dunikowski.*

79.

Okólnik (25) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę oraz Głównego Komendanta Policji Państwowej w sprawie udzielania przez instytucje państwowe zagranicznym organizacjom humanitarnym, czynnym w Polsce, świadczeń w naturze.

Ministerstwo Skarbu pismem z dnia 10 listopada 1921 r. L. 2018/21/DB oznajmiło, że ze stanowiska racjonalnej gospodarki państwowej niejednokrotnie praktykowany obecnie system udzielania przez poszczególne instytucje państwowe organizacjom humanitarnym zagranicznym, czynnym w Polsce, świadczeń w naturze, nieuwidocznionym w budżecie Państwa, jest rzeczą niedopuszczalną. Świadczenia wspomniane mogą być udzielane jedynie po uzyskaniu w tym względzie zgody Ministerstwa Skarbu i winny znaleźć wyraz w budżecie tego Ministerstwa, które w akcji odnośnej organizacji humanitarnej jest najbardziej zainteresowane.

Nadmienia się, że Ministerstwo Skarbu wystąpiło z powyższem pismem w związku z pismem

Ministerstwa Kolei Żelaznych z dnia 31 października 1921 r. Nr 4611/III w sprawie kosztów przejazdu członków i przewozu ładunków Angielsko-Amerykańskiej Misji niesienia pomocy Polsce.

Powyższe podaję do wiadomości zgodnie z reskryptem Prezydjum Rady Ministrów z dnia 20 stycznia 1922 r. za Nr. 26575/21 celem wydania stosownych zarządzeń.

Warszawa, d. 16 lutego 1922 r. (Pr. B. 558).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *Dunikowski*
Podsekretarz Stanu.

80.

Okólnik (27) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę oraz Komisarza Rządu dla Śląska Cieszyńskiego w sprawie odbierania dokumentów legitymacyjnych od osób, uzyskujących obywatelstwo polskie.

W razie uzyskania obywatelstwa polskiego przez obywatela niemieckiego na podstawie opcji lub też art. 3, 8, 9 lub 10 ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 7, poz. 44) należy przed doręczeniem, dotyczących dokumentów, stwierdzających nabycie obywatelstwa polskiego odbierać interesowanej osobie niemieckie paszporty podróżne, ewentualnie inne niemieckie dowody (wykazy) osobiste.

Paszporty podróżne należy po unieważnieniu ich (przez przecięcie, przedziurawienie lub też w inny sposób) przesyłać wraz z odpowiednią wzmianką o nabyciu przez daną osobę obywatelstwa polskiego bezpośrednio Ministerstwu Spraw Zagranicznych (Wydział Konsularny), powołując się na niniejszy okólnik.

Inne dowody legitymacyjne należy po ich unieważnieniu przechować w aktach.

W razie uzyskania obywatelstwa polskiego przez obywateli innych państw niż niemieckiego należy również odbierać od nich dawne dokumenty legitymacyjne, a po unieważnieniu ich przechowywać w aktach.

Warszawa, d. 15 lutego 1922 r. (AE. 176).

Minister Spraw Wewnętrznych
w zastępstwie
(—) *Dunikowski.*

81.

Okólnik (28) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę oraz Komisarza Rządu Śląska Cieszyńskiego w sprawie opcji na rzecz Rosji, względnie Ukrainy.

Osoby, znajdujące się na obszarze Polski, a uprawnione na zasadzie art. VI Traktatu Ryskiego do opcji na rzecz obywatelstwa rosyjskiego, względnie ukraińskiego, dokonują tej opcji w myśl § 2 rozporządzenia ministerjalnego z dnia 11 czerwca 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 59, poz. 375) oraz p. 5 instrukcji z dnia 10 czerwca 1921 r. Nr. AE. 1024 w przedmiocie nabycia i utraty obywatelstwa polskiego w myśl pomienionego Traktatu przez złożenie oświadczenia opcji w 2-ch egzemplarzach, a mianowicie jednego egzemplarza u właściwego rosyjskiego, względnie ukraińskiego przedstawiciela Rosji, względnie Ukrainy w Polsce, drugiego zaś egzemplarza u właściwej władzy administracyjnej I instancji, wymienionej w § 3-m powołanego wyżej rozporządzenia ministerjalnego.

Ten drugi egzemplarz oświadczenia będą wyżej wymienione władze administracyjne I Instancji z powołaniem się na niniejszy okólnik przedkładały bezpośrednio Ministerstwu Spraw Zagranicznych (Wydział Konsularny).

Pomienionemu Ministerstwu winne rzeczone władze przesłać też bezzwłocznie oświadczenia, które u nich złożone już ewentualnie zostały.

Warszawa, d. 16 lutego 1922 r. (AE. 1277/22).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *Dunikowski*
Podsekretarz Stanu.

82.

Okólnik (29) Ministra Spraw Wewnętrznych do Dyrektorów Departamentów i Naczelników Wydziałów w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych w sprawie utworzenia Wydziału Aprowizacyjnego, wchodzącego w skład Departamentu Samorządowego.

W rozwinięciu zasad podziału czynności w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych zarządzam, co następuje:

Dla załatwiania ogółu spraw, wynikających z przekazanych Ministerstwu Spraw Wewnętrznych na podstawie ustawy z d. 17 grudnia 1921r.

(Dz. U. Nr. 106 ex 21, poz. 774) uprawnień Ministerstwa Aprowizacji tworzy się Wydział Aprowizacyjny, wchodzący w skład Departamentu Samorządowego.

Wydział ten obejmuje wszystkie sprawy, dotyczące aprowizacji w zakresie Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z wyjątkiem spraw rekursów karno-aprowizacyjnych, które załatwiane są przez Wydział Administracyjno-Karny. W szczególności do Wydziału Aprowizacyjnego należą:

Sprawy walki z lichwą, sprawy badania cen i zysków oraz ustalania cen wytycznych, sprawy, związane z wykonywaniem ustawy o obrocie towarowym z zagranicą, sprawy ewidencji popytu, podaży, produkcji, zapotrzebowania i cen przedmiotów pierwszej potrzeby w porozumieniu się w tej mierze z Ministerstwem Przemysłu i Handlu, Rolnictwa i Dóbr Państwowych i Głównym Urzędem Statystycznym, sprawy, wynikające z kontroli z użycia kredytów ze Skarbu Państwa na zakup zboża, sprawy aprowizacji Górnego Śląska, nadzór nad polityką aprowizacyjną organów samorządowych, sprawy kontyngentu na kresach.

Jako znak literowy tego Wydziału służą litery S. A.

Kancelaryjne czynności tego Wydziału załatwiać będzie, aż do wydania dalszych w tej mierze zarządzeń, Kancelarja Wydziału Stowarzyszeń.

Warszawa, d. 15 lutego 1922 r. (Pr. 1283).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *St. Downarowicz.*

83.

Okólnik (32) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Komendanta Głównego Policji Państwowej oraz Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę w sprawie wydawania opinji w sprawach emerytalnych.

Podaje się do wiadomości, że władzą skarbową, powołaną do wydawania opinji w sprawach emerytalnych dla wszystkich władz, mających siedzibę na obszarze Województwa Pomorskiego jest *Izba Skarbowa w Grudziądzu*, a dla władz, mających siedzibę na reszcie obszaru b. zaboru pruskiego — *Izba Skarbowa w Poznaniu.*

Powyższem zmienia się, na podstawie okólnika Minist. Skarbu z dnia 20 lutego 1922 roku Nr. 596/22/Em., odpowiedni punkt zarządzenia tegoż Ministerstwa, podanego w okólniku Minist. Spraw Wewn. Nr. 12 z dnia 14 stycznia 1922 r. (P. O. 224).

Warszawa, d. 4 marca 1922 r. (PO. 2094).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *Dunikowski*
Podsekretarz Stanu.

84.

Okólnik (33) Ministra Spraw Wewnętrznych do Wojewodów: w Białymstoku, Kielcach, Łodzi, Lublinie, Warszawie, Nowogródku, Brześciu n/B i Łucku oraz Komisarza Rządu w Warszawie w sprawie opcji na rzecz obywatelstwa polskiego.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych zakomunikowało Ministerstwu Spraw Wewnętrznych pismem z d. 30 stycznia 1922 r. Nr. K. IIIa 910/22, że władze rosyjskie, względnie ukraińskie, powołane do przyjmowania oświadczeń opcji na rzecz obywatelstwa polskiego w myśl art. VI Traktatu Ryskiego wymagają, ażeby optujący przedstawiali poświadczenia, służyć mające do wykazania ich uprawnień do dokonania opcji, zalegalizowane przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych i Poselstwa R. S. F. R. R. i U. S. R. R. w Warszawie.

Chodzi tu przedewszystkiem o poświadczenia, mające stwierdzić, że optujący jest zapisany lub ma prawo być zapisanym do ksiąg ludności stałej b. Królestwa Polskiego lub że był zapisany do gminy miejskiej lub wiejskiej albo do jednej z organizacji stanowych na ziemiach b. Cesarstwa Rosyjskiego, jakie wchodzą w skład Polski (p. 1 ustęp I instrukcji z dnia 10 czerwca 1921 r. L AE. 1024). W sprawach tych należy odtąd przestrzegać następującego postępowania:

O wydanie poświadczeń, o których mowa, zwracają się przedstawicielstwa zagraniczne R. P. P. w Rosji i na Ukrainie z reguły bezpośrednio do właściwej władzy administracyjnej I instancji, ewentualnie za pośrednictwem władz wyższych.

Władza administracyjna I instancji skierowywuje sprawę do władzy gminnej, obowiązanej do utrzymywania, dotyczących ksiąg, celem zbadania i wystawienia poświadczenia.

Jeżeli osoba interesowana jest zapisana do ksiąg stałej ludności na obszarze b. Królestwa Polskiego, względnie do ksiąg obywateli miejskich (graždan) lub wiejskich (włościan) albo też do jednej z innych organizacji stanowych na ziemiach b. Cesarstwa Rosyjskiego, jakie wchodzą w skład Państwa Polskiego, władza gminna win-

na wydać poświadczenie tylko w formie dosłownego wypisu z pomienionych ksiąg, względnie aktów.

Jeżeli natomiast chodzi o stwierdzenie, że dana osoba ma prawo być zapisaną do ksiąg stałej ludności b. Królestwa Polskiego, tudzież jeżeli wydanie wypisu z wyżej wymienionych ksiąg (aktów) jest niemożliwe wskutek tego, iż księgi te zaginęły lub zostały wywiezione, władza gminna przeprowadza w tym względzie tylko odpowiednie dochodzenie, dotyczące zaś poświadczenie wydaje na podstawie wyniku dochodzenia właściwa władza administracyjna I instancji.

W wypadku stwierdzenia, że osobie, niezapisanej do ksiąg stałej ludności b. Królestwa Polskiego, przysługuje prawo do tego zapisu, władza administracyjna I instancji obowiązaną jest wydać następujące poświadczenie:

Nr. ________

POŚWIADCZENIE.

Na podstawie wyniku przeprowadzonego dochodzenia stwierdza się niniejszem, że N. N. (wymienić imię i nazwisko oraz o ile to możliwe zawód, datę urodzenia i imiona rodziców) ma prawo być zapisanym(ą) do ksiąg stałej ludności gminy (wymienić), powiat (wymienić).

________________ dnia ________________ 192___ r.

(Pieczęć Starostwa). (Podpis Starosty).

Jeżeli natomiast dana osoba była zapisaną do ksiąg stałej ludności b. Królestwa Polskiego, stwierdzenie jednak tego faktu przez wydanie wypisu z dotyczących ksiąg jest niemożliwe, wystawić należy poświadczenie według następującego wzoru:

Nr. ________

POŚWIADCZENIE.

Na podstawie wyniku przeprowadzonego dochodzenia stwierdza się niniejszem, że N. N. (wymienić imię i nazwisko oraz o ile to możliwe zawód, datę urodzenia i imiona rodziców) był zapisany(ą) do ksiąg stałej ludności gminy (wymienić), powiat (wymienić) i ma prawo być do tych ksiąg zapisanym(ą).

Zarazem stwierdza się, że wydanie wypisu z dotyczących ksiąg jest z powodu zaginięcia tychże (ewentualnie zastąpić słowa „zaginięcie tychże" przez słowa „wywiezienia tychże do Rosji") niemożliwe.

________________ dnia ________________ 192___ r.

(Pieczęć Starostwa). (Podpis Starosty).

Starostwa, położone na obszarze Województw Nowogródzkiego, Poleskiego i Wołyńskiego wydawać będą w razie niemożności otrzymania wypisu z ksiąg, o których była wyżej mowa, następujące poświadczenia:

Nr. ________

POŚWIADCZENIE.

Na podstawie wyniku przeprowadzonego dochodzenia stwierdza się niniejszem, że N. N. (wymienić imię i nazwisko oraz o ile jest to możliwe zawód, datę urodzenia i imiona rodziców) był(a) zapisany(a) do gminy miejskiej w ________________ (wymienić tę gminę), powiat (wymienić).

Zarazem stwierdza się, że wydanie wypisu z dotyczących ksiąg jest z powodu zaginięcia tychże (ewentualnie słowa „zaginięcia tychże" zastąpić słowami „wywiezenia tychże do Rosji") niemożliwe.

________________ dnia ________________ 192___ r.

(Pieczęć Starostwa). (Podpis Starosty).

Naturalnie stosownie do stanu faktycznego, w każdym konkretnym wypadku ustalonego, należy zastępować słowa „do gminy miejskiej w ....“ odpowiedniemi danymi jako to: „do gminy wiejskiej“, „stanu mieszczan w ....“, „stanu cechowych w........................“, „stanu szlachty w powiecie ....“ i t. d.

Jeżeli polskie placówki zagraniczne żądają oprócz stwierdzenia kwestji zapisu do ksiąg stałej ludności, wzgl. organizacji stanowych, także poświadczeń co do innych faktów, jak np. zamieszkiwania, wzgl. pobytu w Polsce przed określonym terminem co do kwestji, czy dana osoba należy do kategorji wygnańców lub uchodźców w myśl układu o repatrjacji z d. 24 lutego 1921 r. (Monitor Polski z dnia 14 marca 1921 r. Nr. 59), należy w razie twierdzącym poświadczeniem, co do zapisu pomienionych do ksiąg objąć także kwestję, o którą danej placówce chodzi.

Jeśli stwierdzenie zapisu do wspomnianych ksiąg następuje za pomocą wyciągu, winna władza administracyjna wystawić osobne poświadczenie, co do tej sprawy, która podlega również legalizacji.

Również należy legalizować wyciągi z ksiąg metrykalnych, jeśli przedłożenia tychże zażądano.

Wypisy z ksiąg, o które chodzi, względnie pomienione wyżej poświadczenia przedkładać należy wraz z wynikiem dochodzenia Ministerstwu Spraw Wewnętrznych po zalegalizowaniu wypisu przez Starostwo i Województwo, względnie poświadczenia przez Województwo.

Poświadczenie legalizacyjne (klauzula legalizacyjna) winno być umieszczone na odnośnym wypisie, względnie poświadczeniu pod podpisem i pieczęcią urzędową kierownika urzędu, który wydał ten wypis, względnie poświadczenie.

Dla przykładu podaje się wzór legalizacji przez Starostwo:

Nr. ....

Stwierdza się niniejszem własnoręczność powyższego podpisu (wymienić imię i nazwisko), wójta gminy (wymienić) oraz autentyczność odciśniętej pieczęci urzędowej urzędu gminnego (wymienić).

.... dnia .... 192..... r.

(Pieczęć Starostwa). (Podpis Starosty).

W podobny sposób następuje legalizacja podpisu i pieczęci Starostwa przez Województwo.

Ponieważ powyższe dokumenty mają być następnie legalizowane przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, Ministerstwo Spraw Zagranicznych, a wreszcie przez Poselstwo rosyjskie, wzgl. ukraińskie, należy poświadczenia wydawać na półarkuszu, wypisy zaś ewentualnie na całym arkuszu.

Przedkładając sprawę Ministerstwu Spraw Wewnętrznych, winno Województwo, celem uniknięcia pomyłki w odczytaniu często niewyraźnych podpisów, zaznaczyć w sprawozdaniu, który urzędnik (imię i nazwisko) podpisał w danym razie za Wojewodę klauzulę legalizacyjną.

Kwestję zapisu do pomienionych wyżej ksiąg, względnie organizacji stanowych oceniać należy w myśl wskazówek, zawartych w instrukcji dla władz administracyjnych I i II instancji w przedmiocie obywatelstwa polskiego z dnia 8 sierpnia 1920 r. Nr. AP. 2778/5, pp. 9, 10, 11, 15 i 16 (zobacz też okólnik Nr. 46 z dnia 11 czerwca 1921 r. Nr. AE. 1127, ustęp 5).

Odsyłając Województwa i Starostwa do przepisów tej instrukcji, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przypomina tu, że w punkcie 9 instrukcji wyszczególnione są po a) — e) osoby, którym przysługuje prawo do zapisu do ksiąg stałej ludności b. Królestwa Polskiego z zastrzeżeniem, o którem mowa w ustępie przedostatnim powołanego punktu.

Bliższe wyjaśnienia odnośnie legalności zapisu do ksiąg stałej ludności b. urzędników rosyjskich otrzymują Panowie Wojewodowie reskryptem Nr. Pr. 352/p. z r. 1922.

Co do tego, kiedy, jeśli niema ksiąg stałej ludności, względnie ksiąg organizacji stanowych, należy uznać wynik dochodzeń za dostateczny do stwierdzenia zapisu danej osoby do tych ksiąg, nie można udzielić zgóry wyczerpujących wskazówek, gdyż ocena tej kwestji zależy od stanu faktycznego, jaki w każdym konkretnym przypadku będzie mógł być ustalony.

Zaznaczyć jednak należy, że w tej mierze jako materjał dowodowy służyć mogą oświadczenia gminy w związku z zeznaniami b. wójtów i sołtysów, b. starostów mieszczańskich, kupieckich oraz ich pomocników i t. d., zeznania krewnych, ewentualnie innych osób wiarygodnych, którym osoba, o którą chodzi, jest dobrze znana.

Posiłkować się też należy aktami stanu cywilnego i metrykami, o ile wydobycie tychże jest możliwe.

Przytem mieć należy na względzie, że zeznania świadków nie mogą ograniczać się li tylko do oświadczenia się, że według ich wiadomości dana osoba była zapisaną do takich to a takich ksiąg.

Przeciwnie, świadkowie winni wyraźnie wymienić źródło i podstawę swych wiadomości w danej sprawie.

Ponieważ, o ile chodzi o osoby, pochodzące z ziem b. Imperjum Rosyjskiego, z przynależnością do danego stanu, łączyły się pewne uprawnienia, nie będzie od rzeczy zbadania świadków także w tym kierunku, czy i w jakiej mierze dana osoba z uprawnień tych korzystała Będzie to też pośredni dowód przynależności danej osoby do organizacji stanowej.

Niejednokrotnie np. będzie można w ten sposób stwierdzić, czy osoba, o którą chodzi, brała udział w zgromadzeniach mieszczańskich, otrzymywała paszport od starosty mieszczańskiego i t. d. lub czy brała udział w zgromadzeniach wiejskich.

O ile przeprowadzane w ten sposób dochodzenia nie dadzą dostatecznego materjału do ustalenia kwesji zapisu do ksiąg ludności stałej, względnie organizacji stanowych nie pozostanie nic innego, jak tylko ten stan rzeczy stwierdzić i zwrócić sprawę, celem zażądania bliższych wyjaśnień, ewentualnie dowodów od interesowanego.

O powyższem poleca się gminy odpowiednio pouczyć, nie powołując się ani na instrukcję z dnia 8 sierpnia 1920 r. Nr. AP. 2778/5, ani na instrukcję z dnia 10 czerwca 1921 r. L AE. 1024, ani też okólnik Nr. 46.

Wskazanem jest, o ile to dotąd się nie stało, podać do wiadomości urzędów gminnych na obszarze Województw b. Królestwa Polskiego treść punktu 9, a na obszarze zaś reszty Województw— treść punktu 15, ustęp B i C powołanej wyżej instrukcji z dnia 8 sierpnia 1920 r.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przypomina dalej, że w myśl § 10 rozporządzenia ministerjalnego z d. 11 czerwca 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 59, p. 375 oraz p. 14 powołanej wyżej instrukcji z dnia 10 czerwca 1921 r. Nr. AE. 1024 wszelkie podania (oświadczenia) i ich załączniki tudzież poświadczenia w sprawach opcji wolne są od opłat stemplowych i od opłat za czynności urzędowe, a zatem też i za legalizację.

Nie stosuje się to tylko do aktów notarjalnych.

Przypomina się wreszcie, że sprawy, związane z opcją, mają być traktowane jako nagłe (punkt 15 instrukcji z dnia 10 czerwca 1920 r. Nr. AE. 1024).

Warszawa, d. 6 marca 1922 r. (AE. 988/22).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *St. Downarowicz.*

85.

Okólnik (34) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Komisarza Rządu na miasto stołeczne Warszawę oraz Głównego Komendanta Policji Państwowej w sprawie wzorów kontraktów z woźnicami.

Przesyła się zatwierdzony pismem Prezydjum Rady Ministrów z dnia 27 października 1921 r. Nr. 18465 wzór kontraktu dla woźniców.

Wzór ten ma charakter *ramowy.*

Ustalenie wzoru tego kontraktu *nie nakłada* bynajmniej bezwzględnego obowiązku zawierania kontraktów z woźnicami. Decyzję, w jakich wypadkach wskazane jest zawarcie piśmiennej umowy z woźnicą, pozostawia się władzy przełożonej, która przyjmuje woźnicę do służby.

Za zasadę jednak należy przyjąć, że w żadnym wypadku wynagrodzenie woźnicy nie może przekraczać uposażenia drugiego stopnia płacy niższych funkcjonarjuszów państwowych, a także, że warunki na jakich pozostają woźnice w służbie państwowej nie mogą pociągnąć za sobą dla Skarbu Państwa większych ciężarów jak te, które przewidziane są w przyległym wzorze kontraktu.

Warszawa, d. 4 marca 1922 r. (Pr. B. 4276).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *Dunikowski*
Podsekretarz Stanu.

UMOWA.

W dniu .... 19...... r. w .... P. ...., działający w imieniu Urzędu .... z jednej strony i P. ....

woźnicą z drugiej zawarli umowę następującą:

§ 1.

P. .... podejmuje z dniem .... 19...... r. obowiązki woźnicy Urzędu ...., polegające na stałem utrzymywaniu w należytym porządku taboru Urzędu .... oraz na wyjazdach w charakterze woźnicy na każde polecenie Urzedu ...., tudzież zobowiązuje się do ścisłego stosowania się do wydanej przez Urząd instrukcji służbowej.

§ 2.

Za oznaczone powyżej czynności P. .... otrzymywać będzie uposażenie miesięczne, równe uposażeniu .... stopnia płacy niższych funkcjonarjuszów państwowych wraz z odpowiedniemi dodatkami drożyźnianemi i rodzinnemi, ustanowionemi Ustawą z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. Ust. Rzplitej Nr. 65, poz. 429), przyczem w miarę podwyższania lub obniżania mnożnika dodatku drożyźnianego dla funkcjonarjuszów państwowych rośnie lub obniża się w ten sam sposób wynagrodzenie P. .... bez potrzeby rewizji niniejszej umowy. Powyższe wynagrodzenie wypłacane będzie miesięcznie zdołu, poczynając od d. .... 192..... r przez cały czas trwania umowy.

§ 3.

W razie dalszych wyjazdów, trwających dłużej niż sześć godzin, P. .... otrzymywać będzie „strawne" w wysokości, przewidzianej dla funkcjonarjuszów niższych w Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 5 sierpnia 1920 r. (djeta zasadnicza = 20 mk.).

§ 4.

P. .... otrzymuje do użytku w czasie pracy odzież, składającą się z bluzy i spodni, płaszcza, czapki oraz na zimę kożucha, ciepłej czapki, rękawic i pary butów, nadto 2 fartuchy. W razie opuszczenia służby P. .... zobowiązuje się wymienioną wyżej odzież zwrócić Urzędowi w stanie normalnego zużycia.

§ 5.

Dni świąteczne, jako dni wypoczynkowe w tygodniu, wolne są od wyjazdów służbowych, Urzędowi jednakże przysługaje prawo wezwania P. .... do udania się w drogę.

§ 6.

Na wypadek śmierci lub ciężkiego kalectwa P. ...., pozbawiającego go zdolności do pracy skutkiem nieszczęśliwego wypadku w służbie Urząd .... do czasu wprowadzenia powszechnego ubezpieczenia od wypadków, wniesie do Naczelnika Państwa o udzielenie rodzinie .... stosownego jednorazowego daru.

§ 7.

Na wypadek śmierci naturalnej P. .... rodzinie jego (żonie lub dzieciom) wypłacona będzie 1-miesięczna płaca (wraz z dodatkami) w takim wymiarze, w jakim pobierał ją w miesiącu, w którym śmierć nastąpiła.

Dalsza rodzina, względnie osoby obce, któreby poniosły koszta pogrzebu, otrzymają po należytem ich udowodnieniu zwrot poniesionych kosztów, jednakże w sumie, nieprzewyższającej 1-miesięcznej płacy.

§ 8.

P. .... przyjmuje do wiadomości postanowienia, zawarte w art. 14—21 i w art. 23 „Tymczasowych Przepisów Służbowych dla Urzędników Państwowych" i art. 15 do 21 włącznie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 lipca 1920 r (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 521) i zobowiązuje się ściśle stosować do tych postanowień, a w szczególności także do regulaminów, instrukcji i innych zarządzeń, wydanych przez .... (władzę lub urząd), a normujący porządek pełnienia służby wewnętrznej i zewnętrznej.

P. .... odpowiada za wszelkie uszkodzenia koni, taboru i uprzęży, wynikłe z jego winy lub zaniedbania. Odszkodowanie za te uszkodzenia w wysokości, ustalonej przez Komisję Gospodarczą Urzędu, strąca się z poborów P. ....

Urzędowi przysługuje w takich wypadkach prawo rozwiązania umowy niniejszej bez wypowiedzenia, przewidzianego w § 10, przyczem P. .... nie będzie miał prawa do żadnego odszkodowania z tego powodu.

§ 9.

P. .... przysługuje prawo do urlopu 2-tygodniowego corocznie. Czas tego urlopu oznacza Urząd po porozumieniu się z P. ....

§ 10.

Umowa niniejsza obowiązuje strony od d. .... i może być rozwiązana przez obydwie strony w wypowiedzeniem jednomiesięcznem.

Przed rozwiązaniem umowy P. .... obowiązany jest uprzedno uregulować wszystkie zaciągnięte przez się względem .... zobowiązania.

§ 11.

Rozstrzygnięcie sporów, mogących wyniknąć pomiędzy stronami z umowy niniejszej, należy do Sądów, położonych w siedzibie Generalnej Prokuratorji, względnie w siedzibie terytorjalnie właściwego Oddziału Prokuratorji Generalnej.

§ 12.

Umowę niniejszą spisano w 2-ch egzemplarzach, z których jeden przechowuje Urząd, drugi zaś został wręczony P. .... za jego pokwitowaniem.

(Podpisy).

86.

Okólnik (35) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów (oprócz Małopolskich) w sprawie zarachowywania wpływów, uzyskanych ze sprzedaży nadliczbowych taborów.

W związku z zarządzoną sprzedażą nadliczbowych taborów w myśl okólników Min. Spraw Wewn. Nr. 128 i 129 w niektórych Województwach uzyskane ze sprzedaży wpływy, wniesione do Kas Skarbowych nie na dochód Skarbu Państwa lecz jako depozyt do dyspozycji Urzędu Wojewódzkiego. Uzyskane w ten sposób fundusze Pp. Wojewodowie zamierzali obrócić na doprowadzenie posiadanych taborów do należytego stanu sprawności.

Powyższy sposób postępowania, jako niezgodny z ogólnemi przepisami o sposobie pobierania i dokonywania wydatków przez Władze i Urzędy Państwowe (Dz. Urz. Min. Skarbu z dnia 10 grudnia 1921 r. Nr. 45, poz. 564), jest niedopuszczalny. Wszelkie wpływy z tego tytułu muszą być bezzwłocznie przelane na dochód Skarbu Państwa (w danym wypadku na § 8 odnośnego działu budżetu Min. Spr. Wewn.).

Jeżeli zaś zachodzi konieczność w pewnych wypadkach poczynienia wkładów na poprawienie stanu taborów, to należy przedłożyć Ministerstwu Spraw Wewnętrznych szczegółowo umotywowane wnioski, na podstawie których Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wystąpi do Ministerstwa Skarbu o przyznanie na ten cel specjalnych kredytów.

Warszawa, d. 7 marca 1922 r. (Pr. B. 230/4).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych

(—) *Dunikowski*

Podsekretarz Stanu.

87.

Okólnik (37) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Komisarza Rządu Śląska Cieszyńskiego oraz Komisarza Rządu w Warszawie w przedmiocie dostarczania Głównemu Urzędowi Statystycznemu statystycznych danych o ruchu strajkowym.

Główny Urząd Statystyczny prowadzi od 1921 r. szczegółową statystykę ruchu strajkowego. O wybuchu strajków i ich charakterze donoszą Głównemu Urzędowi Statystycznemu Inspektorowie pracy. Wobec jednak szczupłej ilości Inspektorów pracy, jak również wobec stwierdzenia przez Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej, że Inspektorowie ci wskutek przeciążenia zadaniami, związanemi bezpośrednio z ich obowiązkami, nie są w możności prowadzić dokładnej statystyki strajków i lokautów, — postanowiło Ministerstwo Spraw Wewnętrznych powierzyć władzom administracyjnym I instancji dostarczanie Głównemu Urzędowi Statystycznemu informacji, dotyczących ruchu strajkowego, zwłaszcza, gdy władze te dla własnych swoich celów zmuszone są zbierać pewne wiadomości o strejkach.

Zechcą tedy Panowie wydać zarządzenie, aby wspomniane wyżej władze administracyjne I instancji zawiadamiały o każdym znanym sobie strajku Główny Urząd Statystyczny przy użyciu formularzy, których wzór się załącza. Formularze te będą Panom nadesłane przez Główny Urząd Statystyczny, celem obdzielania niemi poszczególnych Starostw.

Ze względu na znaczenie statystycznych danych, wymienionych we wzorze zawiadomienia o strajku, jest rzeczą wskazaną, aby Pp. Starostowie (Komisarze Rządu, Dyrektorowie Policji) starali się zbierać te dane z możliwą ścisłością, nie przekazując jednak agendy wypełniania kwestjonarjuszy organom Policji Państwowej, obarczonej w obecnej sytuacji innemi ważnemi zadaniami.

Warszawa, d. 7 marca 1922 r. (AC. 643).

Minister Spraw Wewnętrznych
w zastępstwie
(—) *Dunikowski.*

Rzeczpospolita Polska.

GŁÓWNY URZĄD STATYSTYCZNY.

Warszawa.
Aleje Jerozolimskie 32.

ZAWIADOMIENIE O STRAJKU.

(Dla każdego przedsiębiorstwa, objętego przez strajk, wypełnia się 1 kwestjonarjusz).

1. Powiat .... Miejscowość ....
2. Firma, w której wybuchł strajk ....
3. Nazwisko właściciela lub zarządzającego (np. w Tow. Akc). ....
4. Adres zakładu ....
5. Rodzaj wytwórczości ....
6. Czy strajk objął tylko dany zakład ....; objął .... zakładów tej samej gałęzi pracy; załącza się przy niniejszym .... sprawozdań o tym strajku w zakładach pozostałych.
7. Data rozpoczęcia strajku .... 192...... r.

8. Liczba pracowników przed strajkiem i liczba strajkujących:

	Ogółem	Dorosłych		Młodocianych	
		Mężczyzn	Kobiet	Mężczyzn	Kobiet
a) było przed strajkiem:					
1) robotników					
2) innych pracowników . .					
b) strajkowało:					
1) robotników					
2) innych pracowników . .					

9. Powody strajku ______

______

10. Żądania strajkujących ______

______

______

______

______

11. Czy strajk był kierowany przez związki zawodowe. Jakie, podać adresy: ______

______

______

______

Dnia ______ 19___ r.

(Pieczęć).

Starosta

______

88.

Okólnik (40) Ministra Spraw Wewnętrznych do Wojewody Warszawskiego, Komendanta Głównego Policji Państwowej oraz Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w przedmiocie tymczasowej pomocy lekarskiej dla funkcjonarjuszy państwowych.

Poniższe rozporządzenie Rady Ministrów podaję do wiadomości i niezwłocznego wykonania.

Warszawa, d. 9 marca 1922 r. (PO. 2248).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *Dunikowski*
Podsekretarz Stanu.

Celem ułatwienia Ministerstwu Zdrowia Publicznego czynności, zmierzających do wykonania niniejszego rozporządzenia Prezydjum Rady Ministrów prosi, aby wszystkie władze państwowe w stolicy, których funkcjonarjusze korzystać będą lub już korzystają z rzeczonej pomocy, jaknajśpieszniej podały Ministerstwu Zdrowia Publicznego listy tych funkcjonarjuszy z wyszczególnieniem komisarjatów, w których mieszkają.

Warszawa, d. 15 lutego 1922 r. (Nr. 2577).

Za Prezydenta Ministrów
(—) *podpis*
Dyrektor Departamentu.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW
z d. 30 stycznia 1922 r.
w przedmiocie tymczasowej pomocy lekarskiej dla funkcjon. państwowych.

Na zasadzie art. 18 dekretu o organizacji Władz Naczelnych (Dz. Pr. R. P. Nr. 1 z 1918 r.) **zarządza** się, co następuje:

§ 1.

Do czasu ustawowego uregulowania sprawy pomocy lekarskiej dla funkcjonarjuszów państwowych korzystają oni z pomocy lekarskiej na koszt Skarbu Państwa.

§ 2.

Pomoc lekarska przysługuje:

a) wszystkim czynnym funkcjonarjuszom państwowym, powołanym do służby przez nominację;

b) członkom ich rodzin, wyszczególnionym w artykule 5 ustawy z dnia 13 lipca 1920 roku o uposażeniu urzędników i niższych funkjonarjuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 429).

Członkowie rodzin mogą korzystać z pomocy lekarskiej jedynie w wypadkach chorób, trwających niedłużej jak trzy miesiące, o ile pozostają na utrzymaniu funkcjonarjusza i nie podlegają obowiązkowemu ubezpieczeniu na wypadek choroby (ustawa o Kasach Chorych z dnia 19 maja 1920 r., Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 272), ani też nie mają skądinąd zapewnionej pomocy lekarskiej.

§ 3.

Pomoc lekarska obejmuje:

1) poradę lekarską, wliczając w to najniezbędniejsze zabiegi chirurgiczne, zabiegi w zakresie chorób oka, gardła, nosa, ucha i inne, zabiegi ginekologiczne, chirurgiczno-akuszeryjne, dentystyczne (leczenia próchnienia, zapalenia okostnej i plombowanie najtańszym materjałem, usuwanie zębów) oraz pomoc położna;

2) dostarczenia niezbędnych lekarstw oraz środków opatrunkowych;

3) bezpłatne leczenie w szpitalach według najniższej taryfy w razie przymusowego umieszczenia.

§ 4.

Pomocy lekarskiej udzielają lekarze bądź urzędowi, bądź też umówieni w tym celu przez Ministerstwo Zdrowia Publicznego na wniosek Urzędów Zdrowia.

§ 5.

Funkcjonarjusze państwowi oraz członkowie ich rodzin winni celem otrzymania pomocy lekarskiej zwracać się do lekarzy, wymienionych w § 4.

Pomoc lekarska udzielana będzie na podstawie „karty porady", wydawanej przez bezpośrednio przełożoną władzę służbową funkcjonarjusza.

W wypadkach nagłych pomoc może być udzielana bez przedstawienia karty porady, która jednak musi być dostarczona lekarzowi najpóźniej dnia następnego. Na żądanie lekarza, chory winien przedstawić legitymację urzedniczą, wzgl. dowód osobisty.

Porady lekarskie udzielane bywają w miejscu wyznaczonym przez lekarza w pewnych zgóry oznaczonych godzinach; jedynie obłożnie chorych odwiedza lekarz w ich mieszkaniu. Pomoc winna być udzielana zasadniczo w dniu wezwania, a w wypadkach ciężkich — bezzwłocznie.

W wypadkach nagłych, o ile przybycie lekarza umówionego jest niemożliwe, funkcjonarjusz państwowy może wezwać lekarza prywatnego. Koszta w tym wypadku ponosi Skarb Państwa weglug miejscowej taryfy lekarskiej po sprawdzeniu rachunku przez lekarza urzędowego.

W razie koniecznej potrzeby lekarze umówieni mogą kierować chorych do lekarza specjalisty, czyniąc o tem wzmiankę na karcie porady.

§ 6.

Przy zapisywaniu lekarstw i środków opatrunkowych lekarz winien kierować się farmakopeą ekonomiczną. Zapisywanie lekarstw kosztownych dopuszczalne jest tylko w wypadkach wyjątkowych, o ile chodzi o ratowanie zagrożonego życia. Otrzymywanie lekarstw i środków opatrunkowych następuje w aptekach umówionych tylko na podstawie recepty za każdym razem oddzielnie wydanej.

Wykonanie badań i analiz uskuteczniane będzie na podstawie „karty zapotrzebowania".

§ 7.

Pomoc akuszeryjna udzielana bywa w państwowych i miejskich szpitalach lub zakładach położniczych, a tylko w razie braku tamże miejsca, albo w razie groźnego stanu, uniemożliwiającego przewiezienie położnicy bez szkody dla jej zdrowia — w mieszkaniu położnicy.

§ 8.

Przymusowe umieszczenie chorego w szpitalu następuje na zlecenie chorego w szpitalu następuje na zlecenie lekarza umówionego.

1) w wypadku choroby zakaźnej;

2) w razie potrzeby zabiegu lekarskiego, którego wykonania w domu chorego powoduje wyższe koszta aniżeli utrzymanie i leczenie w szpitalu;

3) w okresie porodu.

O ile chory nie zgadza się na umieszczenie w szpitalu, koszta leczenia będą mu zwrócone w wysokości taksy szpitalnej, przewidzianej dla sal ogólnych, w wypadkach porodu—za przeciąg 10 dni.

§ 9.

Urzędy Zdrowia winny komunikować władzom i instytucjom państwowym, których funkcjonarjusze korzystają z pomocy lekarskiej na koszt Skarbu Państwa, spisy lekarzy, akuszerek, aptek, zakładów badań, szpitali i t. p.

§ 10.

Wydatki, połączone z wykonaniem powyższego rozporządzenia, a nadto koszta przejazdu lekarza do obłożnie chorego lub przewiezienia chorego do lekarza, względnie do szpitala pokrywane są z budżetu Ministerstwa Zdrowia Publicznego.

§ 11.

Jeżeli zostanie ustalone, iż wezwanie do chorego nie było uzasadnione, dany funkcjonarjusz obowiązany będzie zapłacić honorarjum lekarza w wysokości przyjętej zasadniczo dla lekarzy miejscowych, jakoteż i inne koszta z wizytą lekarską połączone.

§ 12.

Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Zdrowia Publicznego w porozumieniu z Prezydjum Rady Ministrów i Ministerstwem Skarbu.

§ 13.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i z tą chwilą tracą moc obowiązującą wszelkie przepisy, dotyczące pomocy lekarskiej dla funkcjonarjuszów państwowych, z wyjątkiem przepisów dla pracowników kolei żelaznych.

89.

Okólnik (41) Ministra Spraw Wewnętrznych do Dyrektorów Departamentów i Naczelników Wydziałów w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych w sprawie podziału czynności w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych.

W rozwinięciu zasad podziału czynności w Ministerstwie zarządzam:

Dla załatwiania wszelkich z zakresu polityki ogólnej spraw politycznych zostaje utworzony referat polityczny, podległy bezpośrednio mnie.

Do zakresu działania tego referatu wchodzić będą w szczególności między innymi:

Sprawy narodowościowe, sprawy wyznaniowe z zakresu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, sprawy komitetu politycznego Rady Ministrów, sprawy języka urzędowego.

Niezależnie od tego winny temuż referatowi udzielać inne wydziały do wglądu przed ostateczną aprobatą wszelkie akta, któreby w pewnej mierze odnosiły się do powyżej zaznaczonych działów referatu politycznego.

Ze swej strony kierownik referatu politycznego, załatwiając sprawy, odnoszące się do poszczególnych wypadków, winien w miarę treści sprawy załatwiać je w porozumieniu z interesowanym wydziałem.

Kierownik tegoż referatu ma prawo wglądu we wszelkie akta Ministerstwa.

Kancelaryjne czynności tego referatu pełnić będzie Kancelarja Wydziału Prezydjalnego.

W Ministerstwie Spraw Wewnętrznych akta, odnoszące się do spraw powierzonych referatowi politycznemu, a załatwianych dotychczas przez inne wydziały, winny być w miarę zapotrzebowania referatu politycznego przekazane do dalszego urzędowania temuż referatowi.

Warszawa, d. 9 marca 1921 r. (Pr.).

Minister Spraw Wewnętrznych

(—) *St. Downarowicz.*

Obwieszczenia o rejestracji stowarzyszeń.

90.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 22 sierpnia 1921 r. Nr. B. S. 812/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 542 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Przemysłowców Zagłębia Dąbrowskiego“ w Sosnowcu.

91.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 29 grudnia 1921 r. Nr. B. S. 1490/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 613 stowarzyszenie pod nazwą „Związek b. Chyrowiaków“ w Warszawie, ul. Kredytowa 1.

92.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 24 stycznia 1922 r. Nr. B. S 2056/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 632 stowarzyszenie pod nazwą „Klub Sportowy Warszawianka“ w Warszawie, ul. Czackiego 8, m. 17.

93.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 25 stycznia 1922 r. Nr. B. S. 107/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 634 stowarzyszenie pod nazwą „Kasyno Urzędników Urzędu Wojewódzkiego“ w Łodzi.

94.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 26 stycznia 1922 r. Nr. B. S. 1838/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 639 stowarzyszenie pod nazwą „Tow. Sportowego Wyszkolenia Młodzieży w Jeździe Konnej“ w Warszawie, ul. Wspólna 20, m. 15

95.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 28 stycznia 1922 r. Nr. B. S. 106/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 640 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Pomocy Dzieciom i Młodzieży Polskiej z Kresów“ w Warszawie, ulica Wspólna 37, m. 3.

96.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 28 stycznia 1922 r. Nr. B. S. 64/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 641 stowarzyszenie pod nazwą „Chłopski Związek Serwitutowy“ w Warszawie, ul. Hortensja 7.

97.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 28 stycznia 1922 r. Nr. B. S. 109/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 642 stowarzyszenie pod nazwą „Sejneński Związek Pracowników Państwowych“ w Sejnach.

98.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 28 stycznia 1922 r. Nr. B. S. 51/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 643 stowarzyszenie pod nazwą „Stowarzyszenie dla niesienia pomocy Polakom, zamieszkałym w gub. Ekaterynosławskiej i Donieckiem Zagłębiu“ w Warszawie, ul. Swiętokrzyska 12, pokój 20.

99.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 28 stycznia 1922 r. Nr. B. S. 1837/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 644 stowarzyszenie pod nazwą „Polski Związek Organizacji i Kółek Rolniczych w Warszawie, ul. Kopernika 30.

100.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 31 stycznia 1922 r. Nr. B. S. 95/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 645 stowarzyszenie pod nazwą „Bajs-Lechem“ (Dom Chleba) w Warszawie, ulica Elektoralna 14.

101.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 1 lutego 1922 r. Nr. B. S. 1861/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 646 stowarzyszenie pod nazwą „Klub Szaradzistów“ w Warszawie, ulica Krakowskie Przedmieście 40.

102.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 4 lutego 1922 r. Nr. B. S. 228/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 647 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Kierowników Cukrowni Rzecz. Polskiej“ w Warszawie, Seweryn6w 5.

103.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 8 lutego 1922 r. Nr. B. S. 1896/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 649 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Zawodowy Przemysłowców Mydlarskich w Polsce“ w Warszawie, ul. Chmielna 2.

104.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 10 lutego 1922 r. Nr. B. S. 304/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 650 stowarzyszenie pod nazwą „Tow. Opieki Kulturalnej nad Polakami, zamieszkałymi zagranicą im. Adama Mickiewicza“ w Warszawie, ul. Senatorska 8.

105.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 16 lutego 1922 r. Nr. B. S. 320/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 651 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Zakładów Teologicznych w Polsce“ w Warszawie, ul Piękna 24.

106.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 16 lutego 1922 r. Nr. B. S. 337/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 652 stowarzyszenie pod nazwą „Instytut Społeczny“ w Warszawie, ul. Senatorska 11.

107.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 23 lutego 1922 r. Nr. B. S. 201/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 653 stowarzyszenie pod nazwą „Polka Repatrjantom“ w Warszawie, ulica Krakowskie Przedmieście 6.

108.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 23 lutego 1922 r. Nr. B. S. 283/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 654 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Pracowników Kolejowych z Wykształceniem Średniem“ we Lwowie.

109.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 23 lutego 1922 r.

Nr. B. S. 252/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 655 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Inteligencji Pracującej“ w Warszawie, ul. Szpitalna 12.

110.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 26 lutego 1922 r. Nr. B. S. 379/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 656 stowarzyszenie pod nazwą „Wspólnota Twórczości“ w Warszawie, ul. Miodowa 21.

111.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 25 lutego 1922 r. Nr. B. S. 444/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 657 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo b. Wychowańców Gimnazjum im. A. Mickiewicza dawnej Szkoły im. Konopczyńskiego“ w Warszawie, ul. Senatorska 30, mieszk. 4.

112.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 4 marca 1922 r. Nr. B. S. 274/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 659 stowarzyszenie pod nazwą „Stowarzyszenie Właścicieli Hotelów i Pensjonatów“ w Warszawie, ul. Marszałkowska 101.

113.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 4 marca 1922 r. Nr. B. S. 258/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 660 stowarzyszenie pod nazwą „Polskie Towarzystwo Opieki nad Sierotami po Poległych“ w Warszawie, ulica Mazowiecka 9.

Ruch służbowy

w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych od 15 lutego do 15 marca 1922 r.

Zarząd Centralny:

Naczelnik Państwa *mianował*.

Wojewodę Łódzkiego Kamieńskiego Antoniego — Ministrem Spraw Wewnętrznych — postanowieniem z dnia 10 marca 1922 r.

Mickiewicza Mieczysława — Wojewodą Wołyńskim, — postanowieniem z d. 22 lutego 1922 r.

Zwolnił Ministra Spraw Wewnętrznych Downarowicza Stanisława z zajmowanego stanowiska postanowieniem z dnia 5 marca 1922 r.

Minister Spraw Wewnętrznych *mianował:*

Krajewskiego Ludwika — pomocnikiem referenta oraz *przeniósł* starszego referenta w Zarządzie Centralnym Ministerstwa Grabczyńskiego Stefana — na takież stanowisko do Urzędu Wojewódzkiego w Łodzi.

Władze Administracyjne II Instancji.

Mianowani:

W Urzędzie Wojewódzkim *w Łodzi:*

St. referent Zakrzewski Mikołaj — Naczelnikiem Wydziału w VI st. sł.

W Urzędzie Wojewódzkim *w Lublinie:*

St. referent Wiszniewski Aleksander — Inspektorem Starostwa w VI st. sł.

W Urzędzie Wojewódzkim *w Białymstoku:*

Pom. referenta Jatczak Władysław — referentem.

W Urzędzie Wojewódzkim *w Łucku:*

Kałkowski Ludwik — referentem.

Zwolnieni ze służby:

St. referent Urzędu Wojewódzkiego w Kielcach Dr. Pomiankowski Jan—z powodu przejścia do służby w Małopolsce.

St. Referent Urzędu Wojewódzkiego w Warszawie Dr. Dworzański Marjan—z powodu przejścia do służby w Prokuratorji Generalnej.

St. referent Urzędu Wojewódzkiego w Lublinie Grzymałowski Jerzy — na własną prośbę.

Władze Administracyjne I Instancji.

Mianowani:

W Starostwach:

Referent Baranowski Włodzimierz — kierownikiem Starostwa w Suwałkach w VII st. sł.

Kierownik Starostwa Lamot Wiktor — Starostą na powiat Pińczowski.

Rogalewicz Kazimierz — Starostą na powiat Grodzieński.

Pawłowicz Anatol — urzędnikiem VI st. sł. w Starostwie w Kielcach.

Henkel Karol—referentem Starostwa Szczuczyńskiego w Grajewie.

W Komisarjacie Rządu *na m. st. Warszawę:*

Przeniesieni:

Starosta Dr. Gutek Zygmunt ze Starostwa w Słupcy do Starostwa w Brzezinach.

Starosta Robakiewicz Zygmunt ze Starostwa w Brzezinach do Starostwa w Krzemieńcu.

Starosta Dr. Rybołowicz Feliks ze Starostwa w Białymstoku do Starostwa w Słupcy.

Starosta Dr. Wielanowski Kazimierz ze Starostwa w Krasnymstawie do Starostwa we Włodawie.

Starosta Kmita Zygmunt ze Starostwa w Suwałkach do Starostwa w Białymstoku.

Zwolniony ze służby na własną prośbę:

Jenke Michał — referent Starostwa w Sokołowie.

Zawiadomienie.

Nakładem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych została wydana część IV „SKOROWIDZA DEKRETÓW, USTAW, ROZPORZĄDZEŃ i OKÓLNIKÓW", opracowana przez radcę ministerjalnego ROMANA HAUSNERA.

Część IV obejmuje wszystkie normy prawne i przepisy, które w czasie od 1 lipca do 31 grudnia 1921 r. zostały zamieszczone w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej, w Monitorze Polskim oraz w Dziennikach i wydawnictwach urzędowych wszystkich Ministerstw i Urzędów Centralnych.

Cena „SKOROWIDZA", objętości XIII — 125 stronic, nie jest jeszcze ustalona, wyniesie jednak około **350** *Mk. za egzemplarz broszurowany.*

„SKOROWIDZ" znajduje się na składzie w Administracji Dziennika Urzędowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych (Warszawa, ulica Miodowa Nr. 22, w Administracji Monitora Polskiego). Ponieważ wysyłka „SKOROWIDZA" następuje za zaliczeniem pocztowem, przeto nie należy przy zamówieniach nadsyłać zgóry pieniędzy.

Niebawem „SKOROWIDZ" będzie do nabycia także w Urzędach Wojewódzkich i w księgarniach.

Nieznaczna ilość egzemplarzy części I, II i III „SKOROWIDZA" znajduje się na składzie w księgarni F. Hoesicka (Warszawa, ul. Senatorska Nr. 22). Wkrótce ukaże się „SKOROWIDZ", obejmujący ponowne opracowanie w jednym tomie całego materjału, zawartego w powyższych trzech częściach, zatem za czas od 1 stycznia 1918 r. do 1 lipca 1921 r.

Drukiem P. Ambroziewicza, Warszawa, Jasna Nr. 8.